

## Homilie Svatého otce Lva XIV. při kanonizaci Pier Giorgia Frassatiho Carla Acutise

Vatikán, neděle 7. 9. 2025

Drazí bratři a sestry,

v prvním čtení jsme slyšeli otázku: „Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha?“ (*Mdr 9,17*). Slyšeli jsme ji poté, co byli dva mladí blahoslavení, Pier Giorgio Frassati a Carlo Acutis, prohlášeni za svaté, a to je prozřetelnostní. Tato otázka je totiž v Knize moudrosti připisována právě mladému člověku, jako byli oni: králi Šalomounovi. Po smrti svého otce Davida si uvědomil, že má mnoho věcí: moc, bohatství, zdraví, mládí, krásu, království. Ale právě tato velká hojnost prostředků v něm vyvolala otázku: „Co mám udělat, aby nic nebylo ztraceno?“ A pochopil, že jediným způsobem, jak najít odpověď, je požádat Boha o ještě větší dar: jeho moudrost, aby poznal jeho plány a věrně se jich držel. Uvědomil si totiž, že jen tak všechno najde své místo ve velkém plánu Hospodinově. Ano, protože největším rizikem života je promarnit ho mimo Boží plán.

I Ježíš nám v evangeliu hovoří o plánu, který je třeba důsledně dodržovat. Říká: „Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem“ (*Lk 14,27*); a dále: „Kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem“ (v. 33). Volá nás tedy, abychom se bez váhání vrhli do dobrodružství, které nám nabízí, s inteligencí a silou, které pocházejí z jeho Ducha a které můžeme přijmout v míře, v jaké se oprostíme sami od sebe, od věcí a myšlenek, ke kterým jsme připoutáni, abychom naslouchali jeho slovu.

Mnoho mladých lidí v průběhu staletí muselo řešit tuto životní křižovatku. Vzpomeňme na svatého Františka z Assisi: stejně jako Šalomoun byl i on mladý a bohatý, žíznil po slávě a věhlasu. Proto odešel do války v naději, že bude pasován na rytíře a zahrnován poctami. Ale Ježíš se mu zjevil na cestě a přiměl ho, aby se zamyslel nad tím, co dělá. Když se vzpamatoval, položil Bohu jednoduchou otázku: „Pane, co chceš, abych udělal?“<sup>[1]</sup> A odtud, když se vrátil ve svých stopách, začal psát jiný příběh: nádherný příběh o svatosti, který všichni známe. Zřekl se všeho, aby následoval Pána (srov. *Lk 14,33*), žil v chudobě a upřednostňoval lásku k bratrům, zejména k těm nejslabším a nejmenším, před zlatem, stříbrem a drahými látkami svého otce.

A kolik dalších světců a světic bychom mohli připomenout! Někdy je zobrazujeme jako velké osobnosti a zapomínáme, že pro ně vše začalo, když ještě jako mladí lidé řekli „ano“ Bohu a plně se Mu odevzdali, aniž by si něco nechali pro sebe. Svatý Augustin v této souvislosti vypráví, že ve „spletitém a zašmodrchaném uzlu“ jeho života mu hlas v hloubi duše řekl: „Chci tebe“.<sup>[2]</sup> A tak mu Bůh dal nový směr, novou cestu, novou logiku, v níž nic z jeho bytí nebylo ztraceno.

V tomto kontextu dnes nahlížíme na svatého Piera Giorgia Frassatiho a svatého Carla Acutise: mladíka z počátku dvacátého století a dospívajícího z naší doby, oba zamilované do Ježíše a připravené obětovat pro něj vše.

Pier Giorgio se setkal s Hospodinem prostřednictvím školy a církevních skupin – Katolické akce, Konferencí svatého Vincence, Italské katolické univerzitní federace (FUCI), třetího dominikánského řádu – a svědčil o něm svou radostí ze života a tím, že byl křesťanem v

modlitbě, přátelství a lásce. Až do té míry, že když ho přátelé viděli, jak jezdí po ulicích Turína s vozíky plnými pomoci pro chudé, přejmenovali ho na „*Frassati Impresa Trasporti*“ („Frassatiho přepravní společnost“)! I dnes je Pier Giorgiův život světlem pro laickou spiritualitu. Víra pro něj nebyla soukromou záležitostí: byl poháněn silou evangelia a skrze příslušnost k církevním sdružením se velkoryse angažoval ve společnosti, přispíval k politickému životu a s nadšením se věnoval službě chudým.

Carlo se s Ježíšem setkal v rodině díky svým rodičům, Andreovi a Antonii, kteří jsou dnes zde přítomni se dvěma Carlovými sourozenci, Francescou a Michelelem, a poté také ve škole a především při svátostech, které se slavily ve farním společenství. Takto vyrůstal a přirozeně začleňoval do svého dětského a chlapeckého života modlitbu, sport, studium a dobročinnost.

Pier Giorgio i Carlo pěstovali lásku k Bohu a k bratrům prostými prostředky, dostupnými pro všechny: každodenní mší svatou, modlitbou, zejména eucharistickou adorací. Carlo říkával: „Na slunci se člověk opálí. Před eucharistií se člověk stává svatým!“ a dále: „Smutek je pohled upřený na sebe sama, štěstí je pohled upřený na Boha. Obrácení není nic jiného než přesun pohledu zespodu nahoru, stačí jednoduchý pohyb očí.“ Další podstatnou věcí pro ně byla častá zpověď. Carlo napsal: „Jediná věc, které se musíme opravdu bát, je hřích“; a divil se, proč – to jsou opět jeho slova – „se lidé tak starají o krásu svého těla a nestarají se o krásu své duše“. A konečně oba měli velkou úctu ke svatým a k Panně Marii a velkoryse se věnovali charitativní činnosti. Pier Giorgio říkal: „Kolem chudých a nemocných vidím světlo, které my nemáme“.[3] Milosrdenství nazýval „základem naší víry“ a stejně jako Carlo ho projevoval především malými konkrétními, často skrytými gesty, čímž prožíval to, co papež František nazval „svatostí „odvedle““ (Apoštolská exhortace *Gaudete et exultate*, 7).

Ani když je postihla nemoc a ukončila jejich mladé životy, nezastavilo je to a nezabránilo jim to milovat, obětovat se Bohu, dobrořečit mu a modlit se za sebe a za všechny. Jednoho dne Pier Giorgio prohlásil: „Den smrti bude nejkrásnějším dnem mého života“[4] a na poslední fotografii, která ho zachycuje při výstupu na jednu horu v údolí Val di Lanzo, s tváří obrácenou k cíli, napsal: „K výšinám“[5]. Carlo, který byl ještě mladší, rád říkával, že nebe na nás čeká odjakživa a že milovat zítřek znamená vydat ze sebe dnes to nejlepší.

Nejdražší, svatí Pier Giorgio Frassati a Carlo Acutis jsou výzvou pro nás všechny, zejména pro mladé, abychom nemrhali životem, ale nasměrovali ho vzhůru a učinili z něj mistrovské dílo. Povzbuzují nás svými slovy: „Nikoli já, ale Bůh“, říkával Carlo. A Pier Giorgio: „Pokud budeš mít Boha ve středu každého svého činu, pak dojdeš až na konec.“ To je jednoduchý, ale vítězný recept jejich svatosti. A je to také svědectví, které jsme povoláni následovat, abychom si život vychutnali až do konce a šli vstříc Bohu na nebeskou hostinu.

*Zdroj: Vatican News*

[1] *Legenda o třech družích*, kap. II: *Františkánské prameny*, 1401.

[2] *Vyznání*, II, 10, 18.

[3] Nicola Gori, *Al prezzo della vita: „L'Osservatore romano“*, 11. února 2021.

[4] Irene Funghi, *I giovani assieme a Frassati: un compagno nei nostri cammini tortuosi: „Avvenire“*, 2. srpna 2025.

[5] *Tamtéž*.